

BOLETIN

OFICIAL

DEL

OBISPADO DE LEÓN

SECCION OFICIAL

Ha regresado de su excursión nuestro Reverendísimo Prelado.

Dámosle la más afectuosa bienvenida.

SECRETARIA DE CAMARA Y GOBIERNO DEL OBISPADO

De orden de S. S. Il'tma. se recuerda á los señores Párrocos y demás encargados de la cura de almas las disposiciones que, con motivo de los cultos del Smo. Rosario, se han publicado en años anteriores.

León 29 de Septiembre de 1910.—Lic. Miguel Alvarez, Vicesecretario.

Subscripciones hechas á favor de la Agencia Católica de Información *Prensa Asociada*.

	<u>PTAS</u>	<u>CTS.</u>
SUMA ANTERIOR	565	»
D. Angel Alvarez, Párroco de S. Marcelo, donativo.	10	»
» Julio de la Rosa, Coadjutor de Villada, una obligación.	5	»
» José Valdivieso, Canónigo de S. Isidoro, 1 id.	15	»

D. Pedro González Alameda, Beneficiado, 1 id...	5	»
» Jesús González Alameda, Pbro., 1 id.....	5	»
» Mariano Santos, Oficial de Secretaría, 1 id...	5	»
D. ^a Concepción Guisasola de Castro, 1 id.....	25	»
D. Jovino Castro, 2 obligaciones	10	»
» Manuel Castro Guisasola, 1 id.....	5	»
D. ^a María Castro Guisasola, 1 id.....	5	»
» Josefina Castro Guisasola, 1 id.....	5	»
D. Indalecio García, Párroco de Villambroz, do- nativo	5	»
« Eusebio Rodríguez, Rector del Seminario de de Valderas, 4 obligaciones.....	20	»
<hr/>		
TOTAL.....	685	»

Las prestaciones y donativos se reciben en la Secretaría del Obispado, en la Habilitación del Clero y en casa de D. Ignacio Cámara.

—◆—

SECCION DOCTRINAL Y DE VARIEDADES

ACTA PII PP. X

MOTU PROPRIO

QUO QUAEDAM STATUUNTUR LEGES AD MODERNISMI
PERICULUM PROPULSANDUM

Sacrorum antistitum neminem latere arbitramur, vafer-
rimum hominum genus, modernistas, persona quam induerant
illis detracta per encyclicas Litteras *Pascendi dominici gre-
gis*, (1) consilia pacis in Ecclesia turbandae non abiicisse.
Haud enim intermiserunt novos aucupari et in clandestinum
foedus ascire socios, cum iisque in christianae reipublicae
venas opiniorum suarum virus inserere, editis libris commen

(1) Dat. d VIII Septembr. MCMVII.

tarii; que suppresso aut mentito scriptorum nomine. Haec audaciae maturitas, per quam tantus Nobis iniustus est dolor, si perlectis iterum memoratis Litteris Nostris, consideretur attentius, facile apparebit, eius moris homines haud alios esse quam quos ibi descripsimus, adversarios eo magis timendos, quo propiores; ministerio suo abutentes ut venenatam hamis escam imponant ad intercipientios incautos, doctrinae speciem circumferentes, in qua errorum omnium summa continetur.

Hac lue diffluente per agri Domini partem, unde laetiores essent exspectandi fructus, quum omnium Antistitum est in cœtholicae fidei defensione laborare, summâque diligentia cavere, ne integritas divini depositi quidquam detrimenti capiat, tum ad Nos maxime pertinet Christi Servatoris imperata facere, qui Petro, cuius principatum, licet indigni, obtinemus, dixit: *Confirma fratres tuos*. Hac nempe de causa, hoc est, ut in praesenti dimicatione subeunda confirmentur bonorum animi, opportunum duximus memorati Nostri documenti sententias et praescripta referre hisce verbis expressa:

«Vos oramus et obsecramus, ne in re tam gravi vigilantiam, diligentiam, fortitudinem vestram desiderari vel minimum patiamini. Quod vero á vobis petimus et expectamus, id ipsum et petimus aequè et expectamus a ceteris animarum pastoribus, ab educationibus et magistris sacrae inventionis, imprimis autem a summis religiosarum familiarum magistris.

»I. Ad studia quod attinet, volumus probeque mandamus ut philosophia scholastica studiorum sacrorum fundamentum ponatur.— Utique, *si quid á doctoribus scholasticis vel nimia subtilitate quaesitum, vel parum considerate traditum; si quid cum exploratis posterioris aevi doctrinis minus cohaerens, vel denique quoquo modo non probabile; id nullo pacto in animo est aetati nostrae ad imitandum proponi* (1). Quod rei caput est, philosophiam scholasticam quum

(1) Leo XIII, Encycl. «Aeterni Patris».

»sequendam praescribimus, eam praecipue intelligimus quae
»a sancto Thoma Aquinate est tradita: de qua quidquid a De-
»cessore Nostro sancitum est, id omne vigere volumus, et qua
»sit opus instauramus et confirmamus, stricteque ab universis
»servari iubemus. Episcoporum erit, sicubi in Seminariis ne-
»glecta haec fuerint, ea ut in posterum custodiantur urgere
»atque exigere. Eadem religiosorum Ordinum moderatoribus
»praecipimus. Magistros autem monemus ut rite hoc teneant,
»Aquinatem vel parum deserere, praesertim in re metaphysi-
»ca, non sine magno detrimento esse. *Parvus error in princi-*
»*pio, sic verbis ipsius Aquinatis licet uti, est magnus in*
»*fine* (1).

»Hoc ita posito philosophiae fundamento, theologicum
»aedificium extruatur diligentissime — Theologiae studium,
»Venerabiles Fratres, quanta potestis ope provehite, ut clerici
»e seminariis egredientes praeclara illius existimatione magno-
»que amore imbuantur, illudque semper pro deliciis habeant.
»Nam *in magna et multiplici disciplinarum copia quae menti*
»*veritatis cupidae obiicitur, neminem latet sacram Theologiam*
»*ita principem sibi locum vindicare, ut vetus sapientum effa-*
»*tum sit, ceteris scientiis et artibus officium incumbere, ut ei*
»*inserviant ac velut ancillarum more famulentur* (2). — Addi-
»mus heic, eos etiam Nobis laude dignos videri, qui, incolumi
»reverentia erga Traditionem et Patres et ecclesiasticum ma-
»gisterium, sapienti iudicio catholicisque usi normis (quod non
»aeque omnibus accidit) theologiam positivam, mutuato ab
»historia lumine, collustrare studeant. Maior profecto quam
»antehac positivae theologiae ratio est habenda: id tamen sic
»fiat, ut nihil scholastica detrimenti capiat, iique reprehendan-
»tur utpote qui modernistarum rem gerunt, quicumque posi-
»tivam sic extollunt ut scholasticam theologiam despiciere
»videantur.

(1) *De Ente et Essentia*, proëm.

(2) LEO XIII, Litt. ap, x dec. MDCCCLXXXIX.

» De profanis vero disciplinis satis sit revocare quae De-
» cessor Noster sapientissime dixit: *In rerum etiam naturalium*
» *consideratione strenue adlaboretis: quo in genere nostrorum*
» *temporum ingeniose inventa et utiliter ausa, sicut iure admi-*
» *rantur aequales, sic posteri perpetua commendatione et laude*
» *celebrabunt* (1). Il tamen nullo sacrorum studiorum damno;
» quod idem Decesor Noster gravissimis hisce verbis monuit:
» *Quorum causam errorum, si quis diligentius investigaverit,*
» *in eo potissimum sitam esse intelliget, quod nostris hisce*
» *temporibus, quanto rerum naturalium studia vehementius*
» *fervont, tanto magis severiores altioresque disciplinae deflo-*
» *ruerint: quaedam enim ferre in oblivione hominum contices-*
» *cunt, quaedam remisse leviterque tractantur, et quod indig-*
» *nus est, splendore pristinae dignitatis delicto, praevitate*
» *sententiarum et in manibus opinionum portentis inficiun-*
» *tur* (2) Ad hanc igitur legem naturalium disciplinarum
» studia in sacris seminariis temperari volumus.

» II. His omnibus praeceptionibus tum Nostris tum
» Decessoris Nostri oculos adiici oportet, quum de Semina-
» riorum vel Universitatum catholicarum moderatoribus et
» magistris eligendis agendum erit. Quicumque modo quo-
» piam modernismo imbuti fuerint, ii, nullo habito rei cuius-
» vis respectu, tum a regendi tum a docendi munere arcean-
» tur, eo si iam funguntur, removeantur, item qui modernismo
» clam aperte favent, aut modernistas laudando erumque
» culpam excusando, aut Scholasticam et Patres et Magiste-
» rium ecclesiasticum carpando, aut ecclesiasticae potestati,
» in quocumque ea demum sit, obedientiam detrectando: item
» qui in historica re, vel archeologica, vel biblica nova stu-

(1) Alloc., « *Pergratus Nobis* » ad scientiar, cultores, VII martii
MDCCLXXX.

(2) Alloc., ut supra

»dent: item qui sacras negligunt disciplinas, aut profanas
»anteponere videntur.—Hoc in negotio, Venerabiles Fratres,
»praesertim in magistrorum delectu, nimia nunquam erit
»animadversio et constantia; ad doctorum enim exemplum
»plerumque componuntur discipuli. Quare, officii conscientia
»freti, prudenter hac in re et fortiter agitote.

»Pari vigilantia et severitate ii sunt cognoscendi ac deli-
»gendi, qui sacris initiari postulent. Procul, procul esto a
»sacro ordine novitatum amor: superbos et contumaces ani-
»mos odit Deus!—Theologiae laurea nullus in posterum do-
»netur, qui statum curriculum in scholastica philosophia an-
»tea non elaboraverit. Quod si donetur, inaniter donatur
»esto.—Quae de celebrandis Universitatibus Sacrum Con-
»siliium Episcoporum et Religiosorum negotiis praepositum
»clericis Italia tum saecularibus tum regularibus praecepti
»anno MDCCCXCVI; ea ad nationes omnes posthac pertinere
»decernimus.—Clerici et sacerdotes qui catholicae cuiusquam
Universitati vel Instituto item catholico nomen dederint,
»disciplinas, de quibus magisteria in his fuerint, in civili
»Universitate ne ediscant. Sicubi id permissum, in posterum
»ut ne fiat edicimus.—Episcopi, qui huiusmodi Universita-
»tibus vel Institutis moderandis praesunt, curent diligen-
»tissime ut quae hactenus imperavimus, ea constanter ser-
»ventur.

»III. Episcoporum pariter officium est modernistarum
»scripta quaeve modernismum olent provehuntque, si in lu-
»cem edita, ne legantur cavere; si nondum edita, ne edantur
»prohibere.—Item libri omnes, ephemerides, commentaria
»quaevis huius generis neve adolescentibus in seminariis neve
»auditoribus in Universitatibus permittantur: non enim mi-
»nus haec nocitura, quam quae contra mores conscripta;
»immo etiam magis, quod christianae vitae initia vitiant.—
»Nec secus iudicandum es de quorundam catholicorum
»scriptionibus, hominum ceteroqui non malae mentis, sed
»qui theologicae disciplinae expertes ac recentiori philoso-
»phia imbuti, hanc cum fide componere nituntur et ad fidei,

»ut inquirunt, utilitates transferret. Hae, quia nullo metu ver
»santur ob auctorum nomen bonamque existimationem, plus
»periculi afferunt ut sensim ad modernismum quis vergat.

»Generatim vero, Venerabiles Fratres, ut in re tan gravi
»praecipiamus, quicumque in vestra uniuscuiusque dioecesi
»prostant libri ad legendum perniciosi, ii ut exulent fortiter
»contendite, solemni etiam interdictione usi. Etsi enim Apos-
»tolica Sedes ad huiusmodi scripta e medio tollenda omnem
»operam impendant; adeo tamen iam numero crevere, ut vix
»notandis omnibus pares sint vires. Ex quo fit, ut serior
»quandoque paretur medicina, quum per longiores moras ma-
»lum invaluit. Volumus igitur ut sacrorum Antistites, omni
»metu abiecto, prudentia carnis deposita, malorum clamo-
»ribus posthabitis, suaviter quidem sed constanter suas quis-
»que partes suscipiant; memores quae Leo XIII in Consti-
»tutione apostolica *Officiorum ad munerum* (1) praescri-
»bebat: *Ordinarii, etiam tamquam Delegati Sedis Aposto-*
»*licae, libros aliaque scripta noxia in sua dioecesi edita vel*
»*diffusa proscribere et e manibus fidelium auferre studeant.*
»Ius quidem his verbis tribuitur sed etiam officium manda-
»tur. Nec quispiam hoc munus officii implevisse autumet, si
»unum a'terumve librum ad Nos detulerit, dum alii bene
»multi dividi passim ac pervulgari sinuntur.—Nihil autem
»vos teneat, Venerabiles Fratres, quod forte libri alicuius
»auctor ea sit alibi facultate donatus, quam valgo *Imprima-*
»*tur* appellant: tum quia simulata esse possit, tum quia vel
»negligentius data vel benignitate nimia nimiave fiducia de
»auctore concepta, quod forte postremum in Religiosorum
»ordinibus aliquando evenit. Accedit quod, sicut non idem
»omnibus convenit cibus, ita libri qui altero in loco sint
»innocentes, noentes in altero ob rerum complexus esse
»queunt. Si igitur Episcopus, audita prudentum sententia,
»horum etiam librorum aliquen in sua dioecesi notandum

(1) XXV iam MDCCCXCVII.

»censuerit, potestatem ultro facimus immo et officium man-
»damus. Res utique decenter fiat, prohibitionem, si sufficiat,
»ad clerum unum coërcendo; integro tamen bibliopolarum
»catholicorum officio libros ab Episcopo notatos minime ve-
»nales habendi.—Et quoniam de his sermo incidit, vigilant
»Episcopi ne, lucri cupiditate, malam librarii mercetur mer-
»cem: certe in aliquorum indicibus modernistarum libri
»abunde nec parva cum laude proponuntur. Hos, si obedien-
»tiam detrectent, Episcopi, monitione praemissa, bibliopo-
»larum catholicorum titulo privare ne dubitent; item po-
»tioreque iure si episcopales audiant: qui vero pontificio
»titulo ornantur, eos ad Sedem Apostolicam deferant.—
Universis demum in memoriam revocamus, quae memorata
»apostolica Constitutio *Officiorum* habet, articulo XXVI:
»*Omnes, qui facultatem apostolicam consecuti sunt legendi et*
»*retinendi libros prohibitos, nequeunt ideo legere et retinere*
»*libros quoslibet aut ephemerides ab Ordinariis locorum pros-*
»*criptus, nisi eis in apostolico indulto expressa facta fuerint*
»*potestas legendi ac retinendi libros a quibuscumque damnatos.*

»IV. Nec tamen pravorum librorum satis est lectionem
»impedire ac venditionem; editionem etiam prohiberi oportet.
»Ideo edendi facultatem Episcopi severitate summa imper-
»tiant.—Quoniam vero magno numero ea sunt ex Constitu-
»tione *Officiorum*, quae Ordinarii permissionem ut edantur
»postulent, non ipse per se Episcopus praecognoscere univer-
»sa potest; in quibusdam diocesibus ad cognitionem faciendam
»censores ex officio sufficienti numero destinantur. Huiusmodi
»censorum institutum laudamus quam maxime: illudque ut ad
»omnes dioeceses propagetur non hortamur modo sed omni-
»no praescribimus. In universis igitur curiis episcopalibus
»censores ex officio adsint, qui edenda cognoscant: hi autem
»e gemino clero eligantur, aetate, eruditione, prudentia com-
»mendati, quique in doctrinis probandis improbandisque me-
»dio tutoque itinere eant. Ad illos scriptorum cognitio defe-

»ratur, quae ex articulis XLI et XLII memoratae Constitutionis
 »praevio subsunt examini. Censor sententiam scripto dabit.
 »Ea si fauerit, Episcopus potestatem edendi faciet per verbum
 »*Imprimatur*, cui tamen proponetur formula *Nihil obstat*
 »adscripto censoris nomine.—In Curia romana, non secus ac
 »in ceteris omnibus, censores ex officio instituuntur. Eos, au-
 »dito prius Cardinali in Urbe Pontificis Vicario, tum vero
 »annuente ac probante ipso Pontifice Maximo, Magister sacri
 »Palatii apostolici designabit. Huius erit ad scripta singula
 »cognoscenda censorem destinare. Editionis facultas ab eodem
 »Magistro dabitur necnon a Cardinali Vicario Pontificis vel
 »Antistite eius vices gerente, praemissa, prout supra diximus,
 »approbationis formula adiectoque nomine censoris.—Extra-
 »ordinariis tantum in adiunctis ac per quam raro, prudenti
 »Episcopi arbitrio, censoris mentio intermitti poterit.—Auc-
 »toribus censoris nomen patebit nunquam, artequam hic fa-
 »ventem sententiam ediderit; ne quid molestiae censori exhi-
 »beatur vel dum scripta cognoscit, vel si editionem non
 »probarit.—Censores e religiosorum familiis nunquam eligan-
 »tur, nisi prius moderatoris provinciae secreto sententia au-
 »diatur: is autem de eligendi moribus, scientia et doctrinae
 »integritate pro officii conscientia testabitur.—Religiosorum
 »moderatores de gravissimo officio monemus nunquam si-
 »nendi aliquid a suis subditis typis edi, nisi prius ipsorum et
 »Ordinarii facultas intercesserit.—Postremum edicimus et
 »declaramus, censoris titulum, quo quis ornatur, nihil valere
 »prorsus nec unquam posse afferri ad privatas eiusdem opi-
 »niones firmandas.

»His universe dictis, nominatim servari diligentius prae-
 »cipimus, quae articulo XLII Constitutionis *Officiorum* in haec
 »verba edicuntur: *Viri e clero saeculari prohibentur quominus,*
 »*absque praevia Ordinariorum venia, diaria vel folia perio-*
 »*dica moderanda suscipiant.* Qua si qui venia perniciose utan-
 »tur, eâ, moniti primum, priventur.—Ad sacerdotes quoque
 »attinet, qui *correspondentium* vel *collaboratorum* nomine
 »vulgo veniunt, quoniam frequentius evenit eos in ephemeris-

»dibus vel commentariis scripta edere modernismi labe infec-
 »ta; videant Episcopi ne quid hi, contra quam siverint, mo-
 »liantur, datamque potestatem, si oportet retractent. Idipsum
 »ut religiosorum moderatores praestent gravissime admone-
 »mus: qui si negligentius agant, Ordinarii auctoritate Pontifi-
 »cis Maximi provideant.—Ephemerides et comentaria, quae
 »a catholicis scribuntur, quoad fieri possit, censorem designa-
 »tum habeant. Huius officium erit folia singula vel libellos,
 »postquam sint edita, integre attenteque perlegere: si quid
 »dictum periculose fuerint, id in sequenti folio vel libello co-
 »rrigendum iniungat Eadem porro Episcopis facultas esto,
 »etsi censor forte faverit.

»V. Congressus publicosque coetus iam supra memora-
 »vimus, utpote in quibus suas modernistae opiniones tueri
 »palam ac propagare student.—Sacerdotum conventus Episco-
 »pi in posterum haberi ne siverint, nisi rarissime. Quod si sive-
 »rint, ea tantum lege sinent, ut nulla fiat rerum tractatio quae
 »ad Episcopos Sedemve Apostolicam pertinent; ut nihil pro-
 »ponatur vel postuletur, quod sacrae potestatis occupationem
 »inferat; ut quidquid modernismum sapit quidquid presbyte-
 »rianismum vel laicismum, de eo penitus sermo conticescat.—
 »Coetibus eiusmodi, quos singulatim, scripto, aptaque tempes-
 »tate permitti oportet, nullus ex alia dioecesi sacerdos intersit,
 »nisi litteris sui Episcopi commendatus — Omnibus autem
 »sacerdotibus animo ne excidant, quae Leo XIII gravissime
 »commendavit: *Sancta sit apud sacerdotes Antistitum suorum*
 »*auctoritas: pro certo habeant sacerdotale munus nisi sub ma-*
 »*gisterio Episcoporum exerceatur, neque sanctum, nec satis*
 »*utile, neque honestum futurum (1).*

(1) Litt. Encycl. «*Nobilissima*», VIII Febr. MDCCCLXXXIV.

»VI. Sed enim, Venerabiles Fratres, quid iuverit iussa
 »a Nobis praeceptionesque dari, si non haec rite constanter-
 »que servantur? Id ut feliciter pro votis cedat, visum est ad
 »universas dioceses proferre, quod Umbrorum Episcopi (1),
 »ante annos plures, pro suis prudentissime decreverunt. Ad
 »errores, sic illi, *iam diffusos expellendos atque ad impediend-*
 »*dum quominus ulterius divulgentur, aut adhuc extent impie-*
 »*tatis magistri per quos perniciosi perpetuentur effectus qui*
 »*ex illa divulgatione manarunt; sacer Conventus, sancti Ca-*
 »*roli Borromaei vestigiis inhaerens, institui in unaquaque*
 »*diocesi decernit probatorum utriusque cleri consilium, cuius*
 »*sit pervigilare an et quibus artibus novi errores serpent aut*
 »*disseminentur atque Episcopum de hisce docere, ut collatis*
 »*consiliis remedia capiat, quibus id mali ipso suo initio extin-*
 »*gui possit, ne ad animarum perniciem magis magisque diffun-*
 »*datur, vel quod peius est in dies confirmetur et crescat.*—
 »Tale igitur consilium, quod a *vigilantia* dici placet, in sin-
 »gulis diocesisibus institui quamprimum decernimus. Viri,
 »qui in illud adsciscantur, eo fere modo cooptabuntur, quo
 »supra de censoribus statuimus. Altero quoque mense stato-
 »que die cum Episcopo convenient: quae tractarint decreve-
 »rint, ea arcani lege custodiunto. Officii munere haec sibi
 »demandata habeant. Modernismi indicia ac vestigia tam in
 »libris quam in magisteriis pervestigent vigilanter; pro cleri
 »iuventaeque incolumitate, prudenter sed prompte et effica-
 »citer praescribant.—Vocum novitatem caveant, meminertit-
 »que Leonis XIII monit: *Probari non posse in catholicorum*
 »*scriptis eam dicendi rationem quae, pravae novitati studens,*
 »*pietatem fidelium ridere videatur, loquaturque novum christia-*
 »*nae vitae ordinem, novas Ecclesiae praeceptiones, nova mo-*
 »*derni animi desideria, novam socialem cleri vocationem, no-*
 »*vam christianam humanitatem, aliaque id genus multa* (2).

(1) Act. Consess. Epp. Umbriae, Novembri MDCCCXLIX, tit. II, art. 6.

(2) Instruct. S. C. NN. EE. EE., XXVII ian. MCMII.

»Haec in libris praelectionibusque ne patiantur.—Libros ne
 »negligant, in quibus piae cuiusque loci traditiones aut sacrae
 »Reliquiae tractantur. Ne sinant eiusmodi quaestiones agi
 »tari in ephemeridibus vel in commentariis fovendae pietati
 »destinatis, nec verbis ludibrium aut despectum sapientibus,
 »nec stabilibus sententiis, praesertim, ut fere accidit, si quae
 »affirmantur probabilitatis fines non excedunt vel praeiudica-
 »tis nituntur opinionibus.—De sacris Reliquiis haec teneantur.
 »Si Episcopi, qui uni in hac re possunt, cerro norint Reliquiam
 »esse subditiciam, fidelium cultu removeant. Si Reliquiae
 »cuiuspiam auctoritates, ob civiles forte perturbationes vel
 »alio quovis casu, interierint; ne publice ea proponatur nisi
 »rite ab Episcopo recognita. Praescriptionis argumentum vel
 »fundatae praesumptionis tunc tantum valebit, si cultus anti-
 »quitate commendetur; nimirum pro decreto, anno MDCCCXCVI
 »a sacro Consilio indulgentiis sacrisque Reliquiis cognoscen-
 »dis edito, quo edicitur: *Reliquias antiquas conservandas esse*
 »*in ea veneratione in qua hactenus fuerunt, nisi in casu parti-*
 »*culari certa adsint argumenta eas falsas vel supposititias*
 »*esse.*—Quum autem de piis traditionibus iudicium fuerit,
 »illud meminisse oportet: Ecclesiam tanta in hac re uti pru-
 »dentia, ut traditiones eiusmodi ne scripto narrari permittat
 »nisi cautione multa adhibita praemissaque declaratione ab
 »Urbano VIII sancita; quod etsi rite fiat, non tamen facti
 »veritatem adserit, sed, nisi humana ad credendum argumenta
 »desint, credi modo non prohibet. Sic plane sacrum Consilium
 »legitimis ritibus tuendis, abhinc annis triginta, edicebat:
 »*Eiusmodi apparitiones seu revelationes neque approbatas*
 »*neque damnatas ab Apostolica Sede fuisse, sed tantum permi-*
 »*ssas tamquam pie credendas fide solum humana, iuxta tradi-*
 »*tionem quam ferunt, idoneis etiam testimoniis ac monumentis*
 »*confirmatam* (1). Hoc qui teneat, metu omni vacabit. Nam
 »Apparitionis cuiusvis religio, prout factum ipsum spectat et
 »*relativa* dicitur, conditionem semper habet implicitam de

(1) Decr. II maii MDCCCLXXVII.

»veritati facti: prout vero *absoluta* est, semper in veritate niti-
»tatur, fertur enim in personas ipsas Sanctorum qui honoran-
»tur. Simileter de Reliquiis affirmandum. — Illud demum Con-
»silio vigilantiae demandamus, ut ad socialia instituta itemque
»ad scripta quaevis de re sociali assidue ac diligenter adiiciant
»oculos, ne quid in illis modernismi lateat, sed Romanorum
»Pontificum praeceptionibus respondeant.

»VII. Haec quae praecepimus ne forte oblivioni den-
»tur, volumus et mandamus ut singularum diocesum Epis-
»copi, anno exacto ab editione praesentium litterarum, pos-
»tea vero tertio quoque anno, diligenti ac iurata enarratione
»referant ad Sedem Apostolicam de his quae hac Nostra
»Epistola decernuntur, itemque de doctrinis quae in clero
»vigent, praesertim autem in Seminariis ceterisque catholicis
»Institutiis, iis non exceptis quae Ordinarii auctoritati non
»subsunt. Id ipsum Moderatoribus generalibus ordinum reli-
»giosorum pro suis alumnis iniungimus.»

His quae plane confirmamus omnia sub poena teme-
ratae conscientiae adversus eos, qui dicto audientes esse
renuerint, peculiariter quaedam adiicimus, quae ad sa-
crorum alumnos in Seminariis degentes et ad instituti
religiosi tirones referuntur. — In Seminariis quidem oportet
partes omnes institutionis eo tandem aliquando consti-
pirent ut dignus tali nomine formetur sacerdos. Nec
enim existimare licet, eiusmodi contubernia studiis dum-
taxat aut pietati parere. Utrâque re institutio tota coa-
lescit, suntque ipsa tamquam palaestrae ad sacram Christi
militiam diuturna praeparatione fingendam. Ex iis igitur
ut acies optime instructa prodeat, omnino sunt duae res
necessariae, doctrina ad cultum mentis, virtus ad perfec-
tionem animi. Altera postulat ut alumna sacrorum iu-
ventus iis artibus apprime erudiatur quae cum studiis

rerum divinarum arctiorem habent cognationem; altera singularem exigit virtutis constantiaeque praestiam. Videant ergo moderatores disciplinae ac pietatis, quam de se quisque spem iniiciant alumni, introspiciantque singulorum quae sit indoles; utrum suo ingenio plus aequo indulgeant, aut spiritus profanos videantur sumere; sintne ad parendum dociles, in pietatem proni, de se non alte sentientes, disciplinae retinentes; recte sibi fine proposito, an humanis ducti rationibus ad sacerdotii dignitatem contendant; utrum denique convenienti vitae sanctionibus doctrinaeque polleant; aut certe, si quid horum desit, sincero promptoque animo conentur acquirere. Nec nimium difficultatis habet investigatio; siquidem virtutum, quas diximus, defectum cito produnt et religionis officia ficto animo persoluta, et servata metus causâ, non conscientiae voce, disciplina. Quam qui servili timore retineat, aut animi levitae contemptive frangat, is a spe sacerdotii sancte fungendi abest quam longissime. Haud enim facile creditur, domesticae disciplinae contemptorem a publicis Ecclesiae legibus minime discessurum. Hoc animo comparatum si quem deprehenderit sacri ephorici moderator, et si semel iterumque praemonitum, experimento facto per annum, intellexerit a consuetudine sua non recedere, eum sic spellat, ut neque a se neque ab ullo episcopo sit in posterum recipiendus.

Duo igitur haec ad promovendos clericos omnino requirantur; innocentia vitae cum doctrinae sanitate coniuncta. Neve illud praetoreat, praeceptae ac monita, quibus episcopi sacris ordinibus initiandos compellant, non minus ad hos quam ad candidatos esse conversa, prout ubi dicitur: «Providendum, ut caelestis sapientia, provi mores et diuturna iustitiae observatio ad id electos commendet.... Sint probi et maturi in scientia simul et opere... eluceat in eis totius forma iustitiae».

Ac de vitae quidem probitate satis dictum esset, si haec a doctrina et opinionibus, quas quisque sibi tuendas

assumpserit, posset facili negotio seiungi. Sed, ut est in proverbiorum libro: *Doctrina sua noscetur vir* (1), utque docet Apostolus: *Qui... non permanet in doctrina Christi Daum non habet* (2). Quantum operae vero dandum sit addiscendis rebus multis equidem et variis, vel ipsa huius aetatis conditio docet, nihil gloriosius efferentis quam lucem progredientes humanitatis. Quotquot igitur sunt ex ordine cleri si convenienter temporibus velint in suis versari muneribus: si cum fructu *in exhortari doctrina sana, et eos, qui contradicum arguere* (3), si opes ingenii in Ecclesia utilitatem transferre, oportet cognitionem reorum assequantur, eamque minime vulgarem et ad excellentiam doctrinae propius accedant. Luctandum est enim cum hostibus non imperitis, qui ad elegantiam studiorum scientiam saepe dolis consutam adiungunt, quorum speciosae vibrantesque sententiae magno verborum cursu sonituque feruntur, ut in iis videatur quasi quid peregrinum instrepere. Quapropter expedienda mature sunt arma, hoc est, opima doctrinae seges comparanda omnibus, quicumque sanctissimis perarduisque muneribus in umbratili vita se accingunt.

Verum, quia vita hominis iis est circumscripta limitibus ut ex uberrimo cognoscendarum rerum fonte vix detur aliquid summis labiis attingere, discendi quoque temperandus est ardor et retinenda Pauli sententia: *non plus sapere quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem* (4). Quare, quum clericis multa iam satis eaque gravia sint imposita studia, sive quae pertinent ad sacras litteras, ad Fidei capita ad mores, ad scientiam pietatis et officiorum, quam *asceticam* vocant, sive quae ad historiam Ecclesiae, ad ius canonicum, ad sacram eloquen-

(1) *Prov.* XII, 8.

(2) II. *Ioan.*, 9.

(3) *Tit.* I, 9.

(4) *Rom.* XII, 3.

tiam referuntur, ne iuvenes aliis quaestionibus consecrandis tempus terant et a studio praecipuo distrahantur, omnino vetamus diaria quaevis aut commentaria, quantumvis optima, ab iisdem legi, onerata moderatorum conscientia, qui ne id accidat religiose non caverint.

Ut autem suspicio segregetur omnis clanculum se inferentis modernismi, non solum omnino servari volumus quae sub numero secundo superius praescripta sunt, sed praeterea praecipimus ut singuli doctores, ante auspicias ineunte anno praelectiones, Antistiti suo textum exhibeant, quem sibi quisque in docendo proposuerit, vel tractandas quaestiones, sive *theses*; deinde ut per annum ipsum exploretur sua cuiusque magisterii ratio; quae si videatur a sana doctrina discedere, causa erit quamobrem doctus illico amoveatur. Denique, ut, praeter fidei professionem, iusiurandum det Antistiti suo, secundum adiectam infra formulam, et subscripto nomine.

Iusiurandum hoc, praemissa Fidei professione per formulam a sa. me. Decessore Nostro Pio IV praescriptam, cum adiectis definitionibus Concilii Vaticani, suo antistiti item dabunt:

I. Clerici maioribus ordinibus initiandi; quorum singulis antea tradatur exemplar tum professionis fidei, tum formulae edendi iurisiurandi ut eas accurate praenoscant; adiecta violati iurisiurandi, ut infra, sanctione.

II. Sacerdotes confessionibus excipiendis destinati et sacri concionatores, antequam facultate donentur ea munia exercendi.

III. Parochi, Canonici, Beneficarii ante ineundam beneficii possessionem.

IV. Officiales in curiis episcopalibus et ecclesiasticis tribunalibus, haud exceptis Vicario generali et iudicibus.

V. Adlecti concionibus habendis per quadragesimae tempus.

VI. Officiales omnes in Romanis Congregationibus vel tribunalibus coram Cardinali Praefecto vel Secretario eiusdem sive Congregationis sive tribunalis.

VII. Religiosarum familiarum Congregationumque Moderatores et Doctores antequam ineant officium.

Professionis fidei, quam diximus, editique iurisiurandi documenta, peculiaribus in tabulis penes Curias episcopales adserventur, itemque penes Romanarum Congregationum sua quaeque officia. Si quis autem, quod Deus avertat, iusiurandum violare ausus fuerit, ad Sancti Officii tribunal illico deferatur.

IURISIURANDI FORMULA

«Ergo... firmiter amplector ac recipio omnia et singula, quae ab inerranti Ecclesiae magisterio definita, adserta ac declarata sunt, praesertim ea doctrinae capita quae huius temporis erroribus directo adversantur. Ad primum quidem Deum, rerum omnium principium et finem, naturali rationis lumine per ea quae facta sunt, hoc est per *visibilia* creationis opera, tamquam causam per effectus, certo cognosci, adeoque demonstrari etiam posse profiteor. Secundo, externa revelationis argumenta, hoc est facta divina, in primisque miracula et prophetias admitto et agnosco tamquam signa certissima divinitus ortae christianae Religionis, eademque teneo aetatum omnium atque hominum, etiam huius temporis, intelligentiae esse maxime accommodata. Tertio: Firma pariter fide credo, Ecclesiam, verbi revelati custodem et magistram, per ipsum verum atque historicum Christum, quum apud nos degeret, proxime ac directo institutam, eandemque super Petrum, apostolicae hierarchiae principem eiusque in aevum successores aedificatam. Quarto: Fidei doctrinam ab Apostolis per orthodoxos Patres eodem sensu eademque semper sententia ad nos usque transmissam, sincere recipio; ideoque prorsus reiicio haereticum commentum evolutionis dogmatum, ab uno in alium sensum transeuntium diversum ab eo, quem prius habuit Ecclesia; pariterque damno errorem omnem, quo, divino deposito, Christi

Sponsae tradito ab Eâque fideliter custodiendo, sufficitur philosophicum inventum, vel creatio humanae conscientiae, hominum conatu sensim efformatae et in posterum indefinito progressu perficiendae. Quinto; certissime teneo ac sincere profiteor, Fidem non esse coecum sensum religionis e latebris *subconscientiae* erumpentem, sub pressione cordis et inflexionis voluntatis moraliter informatae, sed verum assensum intellectus veritati extrinsecus acceptae ex auditu, quo nempe, quae a Deo personali, creatore ac domino nostro dicta, testata et reveleta sunt, vera esse credimus, propter Dei auctoritatem summe veracis.

«Me etiam, qua par est, reverentia, subiicio totoque animo adhaereo damnationibus, declarationibus, praescriptis omnibus, quae in Encyclicis litteris «*Pascendi*» et in Decreto «*Lamentabili*» continentiur, praesertim circa eam quam historiam dogmatum vocant. — Idem reprobam errorem affirmantium, propositam ab Ecclesia fidem posse historiae repugnare, et catholica dogmata, quo sensu nunc intelliguntur, cum verioribus christianae religionis originibus componi non posse. Damno quoque ac reiicio eorum sententiam, qui dicunt, christianum hominem eruditorem induere personam duplicem, aliam credentis, aliam historici, quasi liceret historico ea retinere quae credentis fidei contradicant, aut praemissas adstruere, ex quibus consequatur dogmata esse aut falsa aut dubia, modo haec directo non denegentur. — Reprobam pariter eam Scripturae Sanctae diiudicandae atque interpretandae rationem, quae, Ecclesiae traditione, analogia Fidei, et Apostolicae Sedis normis posthabitis, *rationalistarum* commentis inhaeret, et critice textus velut unicam supremamque regulam, haud minus licenter quam temere amplectitur. — Sententiam praeterea illorum reiicio qui tenent, doctori disciplinae historicae theologicae tradendae, aut iis de rebus scribenti seponendam prius esse opinionem ante conceptam sive de supernaturali origine catholicae traditionis, sive de promissa divinitus ope ad perennem conservationem unius-

cuiusque revelati veri; deinde scripta Patrum singulorum interpretanda solis scientiae principiis, sacra qualibet auctoritate seclusa, eâque iudicii libertate, qua profana quaevis monumenta solent investigare.—In universum denique me alienissimum ab errore profiteor, quo *modernistae* tenent in sacra traditione nihil inesse divini; aut, quod longe deterius, pantheistico sensu illud admittunt; ita ut nihil iam restet nisi nudum factum et simplex, communibus historiae factis aequandum; hominum nempe sua industria, solertia, ingenio scholam a Christo eiusque apostolis inchoatam per subsequentes aetates continuantium. Proinde fidem Patrum firmissime retineo et ad extremum vitae spiritum retinebo, de charismate *veritatis certo*, quod est, fuit eritque semper in *episcopatus ab Apostolis successionem* (1); non ut id teneatur quod melius et aptius videri possit secundum suam cuiusque aetatis culturam, sed ut *nunquam aliter credatur, nunquam aliter* intelligatur absoluta et immutabilis veritas ab initio per Apostolos praedicata (2).

«Haec omnia spondeo me fideliter, integre sincereque servaturum et inviolabiter custoditurum, nusquam ab iis sive in docendo sive quomodolibet verbis scriptisque deflectendo. Sic spondeo, sic iuro, sic me Deus etc.»

(Se continuará)

MOTU PROPRIO DE SU SANTIDAD

SOBRE JURAMENTO QUE HAN DE PRESTAR LOS DOCTORES
EN SAGRADA ESCRITURA

Illibatae custodiendae Religionis Nostrae doctrinae
animum intendentes, plura superioribus annis providen-

(1) IREN, 4, c. 26.

(2) Praeser. c. 28.

da ac scienda curavimus quorum virtute. Decessoris Nostri fel. rec. exempla secuti, tum debitum responsis Sacri Consilii de Re Biblica obsequium firmavimus, tum proprium huiusmodi colendis studiis, aetate hac nostra quam quae maxime gravibus, Institutum condidimus. Quoniam vero non id tantummodo Cordi Nobis est alumnos, ad magisterium contendentes, praesidiis disciplinae consentaneis ita instruere ut scientiam de Re Biblica perfecte calleant et progressionem finitimarum doctrinarum in Sacros libros defendendos apte derivent, sed etiam ut, magisterium assequuti; haustam disciplinam fideliter tradant, scientiamque in discipulorum mentibus sine ulla devii sensus suspicione inserant, idcirco formulam praeterea iurisiurandi praescribendam putavimus, quam candidati ad lauream, antequam Doctoris titulo in Sacra Scriptura donentur recitare atque emittere teneantur. Itaque, tum doctrinae Sacrae, tum Magistrorum alumnorumque, tum denique Ecclesiae ipsius securiori bono prospecturi, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi perpetuumque in modum, decernimus, volumus, praecipimus, ut, qui in Sacra Scriptura Doctores sint renuntiandi, iuramenti formulam in hunc, sequitur, modum emittant:

«Ego N. N. omni qua par est reverentia me subiicio
»et sincero animo adhaereo omnibus decisionibus, declarationibus et praescriptionibus Apostolicae Sedis seu
»Romanorum Pontificum de Sacris Scripturis deque recta
»earumdem explanandarum ratione, praesertim vero Leonis XIII Litteris encyclicis *Providentissimus Deus* die
»xviii Novembris anno mdcccxciii datis, nec non Pii X
»Motu proprio *Praestantia Scripturae Sacrae* dato die
»xviii Novembris anno mdcccvii, eiusque Apostoli Litteris *Vinea electa*, datis die vii Maii anno mdcccxcix quibus dicitur «universos omnes conscientia obstringi officio sententiis Pontificalis Consilii de Re Biblica, ad

» loctrinam pertinentibus, sive quae posthac edentur, pe-
» rinde, ac decretis Sacrarum Congregationum a Pontifice
» probatis se subiiciendi; nec posse notam tum detractae
» obedientiae tum temeritatis devitare aut culpa prop-
» terea vacare gravi quotquot verbis scriptisque senten-
» tias has tales impugnent»; quare spondeo me «principia
» et decreta per Sedem Apostolicam et pontificiam Bibli-
» cam Commissionem edita vel edenda» uti «supremam
» studiorum normam et regulam, fideliter, integre since-
» reque servaturum et inviolabiliter custoditurum, nec
» unquam me sive in docendo sive quomodolibet verbis
» scriptisque eadem esse impugnaturum. Sic spondeo, sic
» iuro, sic me Deus adiuvet et haec sacra Dei Evangelia».

Quod vero, documento hoc Nostro, Motu proprio edito, statutum est, id ratum firmumque esse iubemus, contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXIX Iunii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

PIUS PP. X.

SACRA ROMANA ROTA

PARISIEN

NULLITATIS MATRIMONII—ALEXANDRI-BAL

*Regnante feliciter Pio PP. X, Pontificatus Dominationis
suae anno septimo, die 26 februarii anno 1910, PP. DD. Se-
raphinus Many, Franciscus Heiner et Ioannes Prior, Audito-
res de Turno, in causa Parisiensi—Nullitatis Matrimonii—
instanie pro appellatione Defensore Vinculi Parisiensi adver-
sus sententiam Curiae Parisiensis, inter Catharinam Alexan-
dri, repraesentatam per Procuratorem Nazarenum Ferrata
Advocatum, et Georgium Bal contumacem, interveniente et
disceptante in cause Vinculi Defensore ex officio, sequentem
definitivam tulerunt sententiam.*

Die 30 Martii 1875 Catharina Alexandri et Geourgius Bal in Ecclesia parochiali dicta «S. Honoré d'Eylau», Parisiis, matrimonium contraxerunt; dicebatur autem Catharinam non libere in matrimonium consensisse, sed sub influxu matris. Revera matrimonium tristes exitus habuit. Brevi coniuges ab invicem de facto discesserunt, et anno 1883, sic dictum divor-tium civile petitum et pronunciatum fuit. Anno autem 1908, Catharina Alexandri matrimonium coram Curia Archiepisco-pali Parisiensi impugnavit uti nullum ex capite vis et metus, et sententiam suae libertati faventem obtinuit. A qua sententia cum Vinculi Defensor Parisiensis ad H. S. O. appellaverit, hic, ad instantiam Catharinae Alexandri, absente altera parte contumaci, sacra autem matrimonii iura tuente Defensore Vin-culi, concordatum est dubium, ut sequitur:

«*An constet de nullitate matrimonii in casu*».

Cui dubio RR. PP. DD. Auditores respondendum cen-suerunt:

«*Affirmative*».

In iure, celebre extat in Corpore Iuris Caput *Cum lo-cum*, 14, *De Sponsalibus*, in quo haec dicuntur: «Cum locum
»non habeat consensus, ubi metus vel coactio intercedit, ne-
»cesse est, ut ubi assensus cuiusque requiritur, coactionis ma-
»teria repellatur. Matrimonium autem solo consensu contrahi-
»tur; et ubi de ipso quaeritur, plena debet securitate ille
»gaudere, cuius est animus indagandus, ne per timorem dicat
»sibi placere quod odit, et sequatur exitus, qui de invitis solet
»nuptiis provenire». Similia leguntur in cap. *Veniens*, 15, *eod. tit.*: «Mandamus quatenus, si inveneris quod primam post
»fidem praestitam cognoverit, ipsum cum ea facias remanere;
»alioquin secundae (nisi metu coactus qui posset in virum
»constantem cadere eam desponsaverit) adhaerere facias ut
»uxori». Quae loca Doctores interpretantes dicunt, saltem de iure ecclesiastico, metum esse impedimentum dirimens matri-monium, si sit gravis, etiam tantum relative, iniustus, et in ordine ad extorquendum consensum matrimoniale incussus; quod extendunt etiam ad metum reverentialem, id est, ad

metum quo reformidamus indignationem eius, in cuius potestate constituti sumus, modo tamen accedat aliquid aliud, v. g., preces importunae et instantissimae, iurgia, vexationes etc., ita ut metus sit revera gravis. Quo in sensu, saepius S. Congregatio Concilii matrimonium nulliter contractum fuisse declaravit.

In factis, omnia haec elementa in celebratione matrimonii de quo agitur concurrunt: quod facile demonstratur, habita prae oculis Instructione Congregationis S. Officii, feria IV, die 20 iunii 1883: «Considerandum est, utrum qui de illata »vi metuve accusantur, patria potestate et auctoritate polle- »rent, an qui vim metumve passi sunt, nullatenus iisdem subiecti fuerint; quae ratio vis inferendae, magnane ex matrimonio propriae domui utilitas aut decus obventurum; quae »indoles inferentium, quae conditio, qui mores; qua ratione »familiam regere consueverint; utrum ad iracundiam et violentiam ita essent proclives, ut facile quod minabantur perficerent, et animo ita essent duro atque obstinato, ut a nemine »sibi contradici aut consiliis suis impedimenta obiici paterentur... Ratio habenda erit primum sexus personae, quae violentiam passa dicitur; facilius enim animus puellae commoveatur quam viri; deinde aetatis, educationis, indolis, utrum »nempe mitis ac timida fuerit, an fortis et constans; qua ratione »ne in familia vivere consueverit, utrum sub custodia et vigilantia parentum, ita ut ab eorum imperio semper et in omnibus penderet».

Ex una parte, Domina Alexandri, mater puellae, omnino et absolute matrimonium illud volebat; propter enim prodigalitem viri, qui minister erat in Romania, propter ingentes sumptus quibus uterque coniux indulgebat, et varias alias causas, fortunae domus non tantum periclitabantur, sed etiam quasi iam in totum deperditae erant. Huic autem ruinae praesentum erat certum remedium, nempe matrimonium filiae cum Georgio Bal, iuvene ditissimo, qui non tantum statum puellae erigeret in melius, sed etiam toti familiae, et praesertim matri, large subveniret. Unde tanto fortius mulier ambitiosa matri-

monium illud cupiebat, quanto vehementius timebat, ne ruina domus publice innotesceret, et ipsa, e statu deiecta, in Romaniam aut Moldaviam regredi cogeretur.

Ex altera parte, Catharina Alexandri, puella octodecim annos nata, mitis, timida, non minus absolute matrimonium illud abhorrebat, tum quia ab alio amore, et quidem a pluribus annis, praeoccupata erat, nempe in iuvenem concivem suum, Alexandrum Stériadi, cum quo etiam se desponsatam putabat, tum quia Georgius Bal, tunc praesertim temporis, indecora et turpi facie erat, quo fiebat ut eius aspectus puellae, imo omnibus, ut dicunt testes, fastidium generaret.

Hanc igitur renitentis puellae voluntatem frangere et illam ad sua vota adducere omnino sibi proposuit mater; erat enim, qualem eam inducunt omnes testes, imperiosa mulier, quae, fere semper absente viro, omnem in domo auctoritatem, maternam et paternam exercebat (sunt verba Catharinae Alexandri in sua depositione), nec quemquam sibi non plene subiectum ferre poterat. Unde ad propositum finem attingendum, nihil intentatum reliquit; prius enim amovit Alexandrum Stériadi, filiae sponsum, cui, ut in Romaniam rediret ad parandam sibi fortunam, persuasi; deinde Georgium Bal accersivit et in domum introduxit; cum autem ab ipsis primis initiis, filiam suam his nuptiis reluctantem reperisset, huius voluntatis flectendae media excogitavit et adhibuit; proposuit enim puellae miserandum familiae statum, proximam ruinam, imminentem e statu deiectionem, regressum in Romaniam; unicum autem remedium, nimirum nuptias cum Georgio Bal; quae ratiocinia cum in irritum abirent, alia media excogitavit; hinc frequentes obiurgationes, graves reprehensiones, continua iurgia.

Nec tamen flectebatur puella; unde quoties in conspectum Georgii adducebatur, austera semper et frigida remanebat; non audebat quidem intimos animi sensus, a Georgio alionos et aversos, exterius verbis aut gestibus pandere, quia mater vigilantissima numquam eam cum Georgio solam relinquebat; sed, quod solum in eius potestate erat, frigida persta-

bat. Quod etiam animadvertit Georgius, ut ipse coram Iudice testatus est.

Hinc, post illos congressus, mater filium carpebat, obiurgabat et etiam verberabat; quod testes omnes, quasi rem in familia notissimam, referunt; nec deest testis oculatus, nempe Ioannes Duca, qui fiam coram se a matre verberatam refert. «Il y avait des discussions continuelles, des pleurs; la mère a donné une gifle en ma présence à sa fille. Sans doute, toutes ces discussions n'étaient provoquées que par cette histoire du mariage». Et eo magis patiebatur puella, quod neminem haberet ad quem recurrere posset; pater enim eius erat in Romania, et ceteroquin eadem consilia fovebat, quae mater eius; soror eius minor adhuc puellula erat, nec ei ullo modo opem ferre poterat.

Et haec repugnantia perduravit usque ad matrimonium; hoc dicunt passim testes, v. g. Sacerdos Vigneron, Dominus Oettinger; ceterum hoc erat quasi factum notorium; die enim matrimonii, ut referunt testes, puella videbatur quasi victima ad sacrificium ducta; hanc esse tristem etiam sponsus Georgius animadvertit; qua tristitia plus minusve omnes circumstantes afficiebantur; unde dicebat quaedam famula domus, has non esse nuptias, sed potius officium funebre: «On se serait cru à un enterrement». Verum est puellam coram sacerdote consensum non edidit, nisi quia, in hoc extremo momento constituta, non habebat amplius quo se verteret; ex-pressit quidem consensum, sed sub influxu illius metus illiusque moralis coactionis, qua per plures menses oppresam se sense-rat. Unde etiam Georgius Stériadi, frater Alexandri, prioris Catharinae sponsi, ad matrem, Dominam Alexandri, epistolam gravibus increpationibus et obiurgationibus plenam scripsit, ut illi fidem erga fratrem violatam exprobraret; quod ipse sic testatur; «J'insiste sur le fait, que ce mariage avec M. Bal a été fait contre le gré de la jeune fille, par suite de la pression de la mère. J'en ai été à ce point touché et révolté que j'ai écrit à cette époque une lettre violente à la mère, lettre regrettable sans doute, mais excusable à cause du chagrin

»qu'éprouvait mon frère de ce manque de parole», Quod etiam supponit notissimum in familia fuisse praefatum matrimonium non libere, sed coacte, a puella contractum fuisse.

Hoc pariter, vix contracto matrimonio, luctuose simul et manifeste rei monstravit eventus. Animi enim aversio, quam Catharina conceperat erga sponsum suum, non solum non deminuta est, sed etiam tanto magis crevit, quanto melius nova uxor intellexit quid esset matrimonium; unde, ut ambo coniuges testantur, Catharina a reddendo debito coniugali abhorrebat, non propter conscientiam (putabat enim se legitime nuptam esse), sed propter fastidium et repugnantiam erga virum, quam superare non poterat. Inde, ut passim referunt testes, increpationes, obiurgationes, gravia iurgia, verbera aliaque huius generis, ita ut, etiam decurrente primo nuptiarum anno, vir voluerit instituere separationem ab uxore; a quo hac tantum ratione deterritus fuit, quod inde omnium admirationem et scandalum timuerit, ut ipse refert. Quae tamen separatio, crescente in dies discordia inter coniuges, post decem circiter et octo menses, de facto instituta est; et tandem sic dictum divortium civile petitum et pronunciatum.

Et haec omnia ex actis et allegatis bene probata remanent. Verum quidem est plerosque testes esse tantum ex auditu; sed haec animadvertenda:

1.º Cum, propter causam infra afferendam, accusatio matrimonii nonnisi post triginta tres annos a tempore celebrati matrimonii proposita fuerit, mirum non est, in tam longo temporis intervallo, multos testes oculatos mortuos esse; sic mortui sunt pater et mater actricis, ambae eius sorores, maritus sororis maioris, filius huius sororis seu nepos actricis, scilicet Alexander Stériadi; sic etiam mortua sunt hae duae famulae, quae quinquaginta annos degerant in domo Alexandri et quasi de familia erant;

2.º Licet plerique testes qui in causa deposuerunt, sint tantum de auditu, plenam tamen fidem merentur, tum quia agitur de re, quae in familia notissima erat (quod etiam notat testis Carolina Bouvard) cum Domina Alexandri, mater pue-

llae, etiam praesentibus cognatis aut amicis filiam increparet et verberaret, tum quia plerique hi testes omnia praedicta facta audierunt vel ab ipsa actrice, aut eius matre, vel a testibus oculatis, praesertim a duabus illis famulis, quae tot annos in familia degerant; quae quidem facta audierunt tempore non suspecto, scilicet toto tempore quod primum Catharina Alexandri dubitare coepit de valore sui matrimonii;

3.º Nec tamen desunt testes oculati, nimirum testis Ioannes Duca, qui propriis oculis vidit puellam a matre coram se verberatam; et inter testes oculares iure meritoque referri potest Domina vidua Oettinger, mulier sexaginta quinque annos nata, quae filia erat unius ex praefatis famulis et continuam cum familia Alexandri necessitudinem fovebat.

Nec dicatur actricem Catharinam Alexandri suspicionem incurrere malae fidei, cum tot annis distulerit matrimonii accusationem. Ratio enim, cur ita distulerit, est in promptu: ignoravit enim matrimonii sui nullitatem usque ad annum circiter 1907, quo, cum interesset concioni catechisticae in Ecclesia S. Honorati, Parisiis, audivit explanationem impedimentorum dirimentium matrimonium, et, in specie, impedimenti vis et metus; qua notitia percussa, adiit Sacerdotem Vigneron, cuius consiliis utebatur; qui cum peritum consulisset, et etiam huc Romam consulendi causa venisset, concludit causam de nullitate matrimonii Catharinae Alexandri utilitur proponi posse coram iudice ecclesiastico; quod et statim factum est. Haec autem omnia testatur ipse Sacerdos Vigneron, cui concinit Catharina.

Quibus omnibus consideratis et sedulo perpensis, Christi nomine invocato, Nos infrascripti Auditores, pro Tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, confirmata sententia Curiae Archiepiscopalis Parisiensis, decernimus, declaramus et definitive pronunciamus: «*Constare de nullitate matrimonii inter Catharinam Alexandri et Georgium Bal*» et sic proposito dubio respondemus; statuentes praeterea eandem Catharinam Alexandri ad omnes indicii expensas teneri. Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et mi-

nistris Tribunalium, ad quos spectat, ut executioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum canonum, et praesertim *cap. 3, sess. XXV, De Reform.*, Concilii Tridentini, iis adhibitis executivis et coercitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis extitura sint.

Die 26 Februarii 1910.

Seraphinus Many, *Ponens.*

L. ✠ S.

Franciscus Heiner, *Auditor de Turno.*

Ioannes Prior.

Sac. Tancredus Tani, *Notarius.*

Asociación de Sufragios Mútuos del Clero
de la Diócesis.

Núm. 14

El día 23 de los corrientes falleció D. Pedro Rodríguez Villacorta, Párroco de Santibáñez de Rueda, y habiéndose hecho constar que estaba inscrito en la Asociación, y por certificado del Sr. Arcipreste del Partido que había aplicado las Misas por los Socios difuntos, todos los Congregados celebrarán por él una Misa según reglamento.